

MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucadelebirligi24.net
mucadelebirligi@gmail.com
t.me/mucadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazete90
mucadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

10 Eylül 2025 S.76

Kusursuz Fırtınanın Vakti Geldi

2

Her gün olağanüstü olaylar dizisine uyanıyor ülke. Her gün gözaltı dalgaları, art arda operasyonlar... Dillerde hep o kelime: Kriz! Ekonomi altüst olmuş; artık sadece emekçilerin mutfağı değil, tüm hanesi yangın yerine dönmüş; huzursuzluk ve söylenmeler eylemlere dönüşmüş; ülkede iktidarın parçası olmayan tüm kesimler, burjuva "muhalefet" dahil, siyasi baskıların, yargı ve polis operasyonlarının boy hedefi haline gelmiş...

2

Editör

Burjuva Arena Yangın Yeri

5

Gözaltılar Serbest Bırakılsın!

6

Taylan Işık

"Karar Anı Yaklaşırken"

9

Arif İşçi

Sınıfın Yarısı Eksikse Mücadele Eksiktir

11

Vefa Serdar

Yaptığımız İş Ciddiye Alma

Kusursuz Fırtınanın Vakti Geldi

Manşet

Kriz, ama her alanda kriz, ülkenin varoluşsal özelliği oldu. Olağanüstü, yaşamın olağanı haline geldi. Artık bu düzende, bu burjuva toplumunda hiçbir şey rayında gitmiyor. Altüst koşulları hayatın rutini olduğunda, daha dün kadar emekçi yığınların tepesinde kardeş kardeş yağma yapan egemenler, kanlı bıçaklı bir şekilde birbirinin gırtlığına sarıldığında, o büyük sıçramanın, büyük değişimin saati gelip çatmış demektir.

Bu bir tesadüf değil! Çoğu kişi "kriz" sözünü rastgele kullanıyor olsa da, ekonomiden siyasete, toplumsal yapının tüm gözeneklerine yerleşmiş olan bir "durum"un, bir "an"ın ifadesidir kriz. Artık eskinin miadını kesinkes doldurduğunun, değişimin gerçekleşmeye başladığının ifadesidir. Bugün karşımıza binbir görünümde çıkan şey, tastamam devrimci krizdir. Bunu görmeden, bunu anlamadan, her olguyu bütünden kopuk bir şekilde ele alıp "pratik çözümler" peşinde koşmak, olsa olsa bu "kaotik ortamda" yolumuzu kaybetmek anlamına gelir.

Burjuvazinin iç kavgası, bu devrimci kriz ortamında muazzam sarsıntılar yaratıyor. Düzenin söküğünü yamama meraklıları soluğu burjuva "muhalefet"in yanına alsalar da, emekçi yığınlar açısından bu iç çatışma, emeğin kendi özgürlük mücadelesinde uygun fırsatlar doğuran, belki bir "genel bahane"ye evrilebilecek olayların boyverdiği bir süreçten başka bir şey değil.

İş o hale geldi ki, artık «devletin kurucu partisi»nin başkanı olarak Özgür Özel bile kendini frenleyemez oldu; "milyonlarca değil, on milyonlarca insanın meydanlarda toplanabileceği"ni söyledi. Hatta daha da ileri gitti. Dinci faşist iktidar için «Türkiye'yi sandıksız yönetmeye niyet edenler» tabirini kullandı. Mevcut iktidarın «sandıkla gitmeyeceği»ni yüksek sesle dile getiriyor son birkaç gündür. En geri yığınlar için bu ne muazzam bir bilinç sıçraması ortamı!..

Düşünün, her seçimde iktidarın karşısına "umut" olarak çıkan burjuva muhalefet yani cümle sosyal reformistin aktif desteği ile emekçileri sandığa çağıranlar, şimdi alenen dinci faşizmin "Türkiye'yi sandıksız yönetmeye niyet"lendiğini ilan ediyor!

Bu korkunç iktisadi yıkım şartlarında, bu açlık ve yokluk ortamında her an patlamaya hazır işçi ve emekçi yığınlar için ne bulunmaz bir destek!

Kopuş anı, "hayatı sarsacak saat" artık geldi çatı. Kusursuz fırtınanın vakti geldi. Bu karmaşa, bu kördüğüm, burjuvazinin bir kanadının yanında saf tutarak çözülemez. Ancak örgütlü devrimci proletarya ve emekçi yığınların bağımsız devrimci iradesi çözebilir bu kördüğümü. Ancak emeğin iktidarı kurtarabilir bir değirmen taşı misali kendi kendini öğüten bu toplumu.

Burjuva Arena Yangın Yeri

Editör

Tekelci sermaye sınıfı ve emperyalist mali sermaye güçleri, emperyalist hükümetler dinci faşist yönetimin devamından yana bir tercih içindeler.

Hani insanın "hah şunu bileydin Özgür Özel" diyesi geliyor, ama diyemiyor. Çünkü, bilmediği bir şeyi değil, bilip de bugüne kadar emekçi sınıflardan, yoksul kitlelerden sakladığı şeyi nihayet ağzından çıkarıyor. Dediği şu:

"Karşımızdakilerin (dinci faşist iktidarın y.n.) araç olarak gördükleri demokrasiyi artık bir kenara bırakıp, hatta ve hatta buraya gelmelerini sağlayan sandığı ortadan kaldırmaya niyetlendikleri bir sürecin içindeyiz" Evet, "sandığı ortadan kaldırmaya niyetleniyorlar" ama belli ki henüz karar vermemişler. Karar veremedikleri nokta, yönetimde kalmaya sandığı kaldırarak mı devam etmeli, kaldırmadan mı? Eğer "sandığı ortadan kaldırmadan" yönetime devam etmenin yolunu bulurlarsa, dinci faşist iktidar için durum "pekala" olacak. Yok, bunun yolunu bulamazlarsa, "mecburiyetten" sandığı ortadan kaldırıp yollarına devam edecekler; o zaman muhtemelen durum "ne ala" olur.

Özgür Özel, hani şu burjuva muhalefet partisi CHP'nin Genel Başkanı, duruma yeni uyanıyormuş gibi yapıyor ve şu tespiti de yapıyor:

"Suç ortaklığı bağıyla birbirine bağlı olanların, varıp da normal yollardan güle oynaya bir iktidar devir teslimi yapmayacakları belliydi"

Evet, "bir iktidar devir teslimi yapmayacakları belliydi". Yeni bir durum da değil. Dinci faşist iktidarın şimdi kimsenin adını anmadığı Dışişleri eski Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu, bu gerçeği açıklayalı yıllar oldu. Bu "açık sözlü"

şahıs, beş yıl gibi uzun bir zaman öncesinde kelimesi kelimesine şunu söylemişti: "Seçim olsa da iktidarın size verilmeyeceğini biliyorsunuz." Evet "biliyor"lardı.

Bu bir sır değil. Leninistler, bu "sır"ı, defalarca teşhir ettiler. Ama yine de CHP'den sosyal reformist partilere, TKP'sinden TIP'ine; Sol Parti'den oportünist siyasal hareketlere kadar, istisna kabul etmeyecek biçimde, hepsi bildikleri bu gerçeği yine istisna kabul etmeyecek biçimde Türkiye ve Kürdistan emekçi sınıflarından, yoksul halklarından gizlediler.

CHP, bir burjuva partisi olarak, burjuva düzeni "proleter vandalların" saldırılarından korumak ve Meclis'e olan güveni sarsmamak adına bu gerçeği kitlelerden gizledi. Sosyal reformist partiler, TKP'sinden TIP'ine, Sol Parti'den EMEP'ine, oradan bütün oportünist hareketlere kadar, hepsi, gerçeği emekçi sınıflardan, yoksul kitlelerden saklayan burjuva muhalefet partisi CHP'yi, "utanmadan-sıkılmadan" (bu söz bize değil, TKP Genel Sekreteri Kemal Okuyan'a ait) desteklediler. Bu destekleri günümüzde de devam ediyor. Örneğin daha birkaç gün öncesinde SOL Parti, bir kez daha bütün "muhalefet"i CHP'nin kuyruğunda "birleşmeye" çağırdı.

Dahası, SOL Parti, bu çağrıyı, dün kadar "utanmadan-sıkılmadan" destekledikleri CHP eski Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu ve ekibinin dinci faşist iktidarın payandası olduğu ortaya çıkmışken ve kendi yazarlarına göre, "Dünyadaki

Bundan böyle emekçi sınıflara yapacağınız her "sandık başına" çağrınız foyalarını ortaya koymaktan başka bir sonuca yol açmayacak.

toplumdaki devrimci kriz ortamında gerçekleşiyor olmasıdır. Diğer bir söylemle, birleşik devrimin baskısı altında gerçekleşen bu kavgalar, hem bu devrimci koşulların doğrudan sonucu olarak ortaya çıkıyor, hem de dönüp bu koşulları etkiliyor, krizi derinleştiriyor.

Yargı sopasının yalnızca işçi ve emekçilere karşı değil, egemen sınıfın bir kesiminin diğer kesimini "hizaya sokma" aracı olarak; el değiştirme kararları yoluyla sermayenin belirli ellerde yoğunlaşmasının, rakipleri "silmenin" temel araçlarından biri olarak; bizzat burjuvazinin iç kavgasında da böylesine pervasız kullanılması, hukuk, adalet gibi "büyülü sözleri" bir hiç derekesine düşürmeye yetiyor. Dahası, sistem içi çıkış yollarının böylesine gözü kara bir şekilde kapatılması, bugüne değin binbir hile hurdayla gerçekleşen seçim süreçlerinin işe yaramazlığının böylesine hoyratlıkla gözlere sokulması, emekçi yığınların düzenden kopuş eğiliminde büyük bir sıçramaya yol açıyor.

Dinci faşist iktidarın pervasız saldırıları, işçi ve emekçilerin gözünde, dinci faşist iktidarın sandıkla gitmeyeceği olgusunu tartışmasız bir gerçeklik haline getirmiş bulunuyor. Leninist Partinin yıllar önce emekçi sınıflara söylediği bu konu, geniş emekçi yığınlar açısından artık kesin bir bilinç düzeyine gelmiş durumda. Bu bilincin en somut ifadesi artık kitleler ve gençlik tarafından atılan "Çözüm Sokakta, Sandıkta Değil" sloganıdır.

Kitleleri her defasında "bu sefer olacak" umuduyla sandık başına çağırın; varlık nedenlerini sistem içi değişime endekslemiş olan, seçimlerle bir şeylerin değişeceğine ve düzeleceğine iman tazeleyen sosyal reformist partilere gelince... Onlar, Özgür Özel'in "Suç ortaklığı" bağıyla birbirine bağlı olanların, varıp da normal yollardan güle oynaya bir iktidar devir teslimi yapmayacakları belliydi" sözleriyle varlık nedenlerine en büyük darbeyi yemiş oldular. Onlar için deniz bitti diyebiliriz. Bundan böyle emekçi sınıflara yapacağınız her "sandık başına" çağrınız foyalarını ortaya koymaktan başka bir sonuca yol açmayacak.

altüst oluş, Türkiye'de Cumhuriyet tarihinin en önemli kırılması olarak yaşanıyor. Ülke, lafın gelişi değil gerçek anlamda bir kırılmaya doğru gidiyor"ken yapıyor. Hani insanın gerçek bir "Sol" partiden ayaklanma çağrısı ya da "Tek Yol Devrim" sloganını bekleyeceği koşullarda...

Tekelci sermaye sınıfı ve emperyalist mali sermaye güçleri, emperyalist hükümetler dinci faşist yönetimin devamından yana bir tercih içindeler. Sorun ne RTE'nin "siyaset erbabı" oluşudur, ne de "CHP içindeki 'gizli AKP'liler"dir. Dinci faşist iktidar, her şeyden önce emperyalist mali sermayenin tercihidir. Bu dinci faşist yönetim bizzat onların yarattığı, desteklediği, başa getirdiği bir yapıdır. RTE ve ekibi, emperyalistlere ve işbirlikçi tekelciliğe rağmen değil, onlar sayesinde yönetim koluğunda oturmaktadırlar. "CHP içindeki Truva atları" dediğiniz "görevliler", tam da bu kompozisyonun ürünüdürler. 19 Mart sonrası Londra'nın yani küresel para sermayenin CHP ve İmamoğlu'na "gerekli desteği vermeyişi" ne çabuk unutuldu! Aynı şekilde Brüksel'in yani AB'nin büyük oranda sessiz kalması, Washington'ın ise alenen "Saray'ı desteklemesi"?

Ama nasıl yapacaklar? Emekçi sınıfların ve yoksul Kürdistan halklarının dinci faşist yönetimden uzaklaştığı, ona sırtlarını döndükleri, kurtuluşun yolunu sandıkta değil sokakta aradıkları bir zaman diliminde bu nasıl olacak?

İşte bu arayışın sonucu olarak burjuva siyasi arena yangın yeri! Ya da daha doğru bir söylemle, var olan yangın günden güne yayılıyor, büyüyor. Başında Kılıçdaroğlu ve ekibinin olduğu bir CHP dinci faşist

yönetim ve tekelci sermaye sınıfı için en emin yol olarak görünüyor. Ama öte yandan bu tercihi yaşama geçirmek, o kadar sorunsuz, çatışmasız olmuyor. Bir şeyleri kırıp dökmeden, eskinin varlığına son vermeden yeniye ikame etmek mümkün görünmüyor. Burjuva sahnede tanık olduğumuz dinci faşist yönetim-CHP çatışması işte bu alan temizleme çabasının sonucudur. Faşist devletin, sermaye sınıfının destek ve onayını alarak yürüttüğü bir operasyon.

19 Mart'ta "İmamoğlu operasyonu" ile bir üst düzeye sıçrayan burjuva dünyadaki çatışma CHP İstanbul İl Örgütü'ne kayyum atanmasının ardından daha bir alevlendi. 15 Eylül'de veya hemen bir sonraki duruşmada, Özgür Özel'in başkanlığa geçtiği kongrenin iptal edileceği, yeni moda haline gelen deyimle "mutlak butlan" kararının çıkacağı, Kılıçdaroğlu ve ekibinin yeniden CHP'nin başına getirileceği konusunda burjuva camiada neredeyse herkes hemfikir.

Burjuva muhalefet, dinci faşist iktidarın bu hamlelerine "hukuki adımlarla" karşılık veriyor. Malum, **devrim korkusu o kadar büyük ki, işçi ve emekçileri doğrudan eyleme, sokaklara, grev ve gösterilere çağırıyorlar.** Haliyle alabildiğine sınırlı, "hesaplanmış adımlarla" karşılık vermek zorunda kalıyorlar.

Burjuva dünyanın iç kavgası, o dünyanın tüm kutsallarını bir bir yerle bir ediyor, tüm tılsımı bozuyor. Mevcut şartlarda burjuva dünyadaki her gerçek çatışma, emekçi kesimler arasında sarsıcı etkiler yaratıyor. Bunun böyle olmasının temel nedeni, söz konusu kavga ve çatışmaların,

Tapeten Mensucat İşçileri Grevde

Ankara'da faaliyet gösteren Tapeten Mensucat'da örgütlenen TEKSİF Sendikası, işletme patronunun sendikanın yetkisine çeşitli yöntem ve gerekçelerle itiraz ederek TİS yapmamak için ayak diremesine ve süreci sürekli engellemesine karşı, 4 Eylül sabahı saat 07.00'de basın açıklaması yaparak fiili olarak greve başladı.

TEKSİF'in 6 Ağustos 2023 tarihinde, e-devlet sistemi üzerinden yapılan üyelik işlemleri sonucunda işyerinde yetkiyi ve toplu iş sözleşmesi yapma çoğunluğunu aldığını belirten TEKSİF Sendikası üyesi Ersin Çelik,

Tapetan yönetiminin TİS yapmamak için yetkiye itiraz ettiğini sonucunu baştan bildikleri bu hukuk mücadelesi sürecini de sabırla beklediklerini ve 18 Şubat 2025 tarihinde kesinleşen Yargıtay kararı ile sendikanın yetkisinin bir kez daha tescillendiğini aktardı.

Tüm süreçler ve geçen zamanın; emekten, işçiden, toplu sözleşmeden yana olgunlaştığını firmaya bir kez daha diyalog şansı daha tanındığını fakat patronun bu kez de süreci "anlaşmazlık" tutumuyla tıkama yoluna gittiğini söyleyen Çelik, Tapeten

Mensucat'taki çalışma koşullarına da değindi. İşçilerin çok ağır koşullarda çalıştırıldığını, üç kişinin yapacağı işin bir işçiye yaptırıldığını, özellikle kadın işçilerin çok daha zor koşullarda çalıştığını erkeklerin yaptığı işleri yapmak zorunda bırakıldıklarını aktardı.

TEKSİF Sendikası'nın yetki alınmasıyla birlikte işçiler üzerindeki baskıların arttığını ve işçilerin işten atılmakla tehdit edildiklerini ve sendikadan istifa ettirildiklerini aktaran Çelik, "Bizler TİS imzalamak isterken işçinin emeğinin gözetilen insanca koşullarda bir çalışma düzeni istedik fakat Tapeten Mensucat bu süreci sürekli engelleyerek ve işçileri tehdit yoluna gidiyor. Arkadaşlarımız tehdit ediliyor. Ve insanlar çok zor şartlarda çalışmalarına rağmen işlerini kaybetmemek için istifa etmek zorunda kalıyorlar" dedi.

Tapeten Mensucat yönetim kurulu üyesinin "Sendika var ben kazanamıyorum, gerekirse fabrikayı kapatırım" diyerek işçileri işsiz kalmakla tehdit ettiğini aktaran Çelik "Biz daha işçiler sendikalı olduğu için kapanan sendika görmedik" dedi.

Çelik, TEKSİF Sendikası olarak, Tapeten Mensucat işyerindeki işçilerin ve tüm işçilerin her türlü yasal hakkını korumak ve savunmak için mücadeleyi sürdüreceklerini vurgulayarak sözlerini tamamladı.

Öz Er-Ka İşçileri Kazandı

Antakya'daki TOKİ şantiyesinde çalışan işçilerin, Öz Er-Ka İnşaat tarafından gasp edilen ücretleri için Saraykent'te bulunan şantiyede başlattıkları eylem üç gün süren kararlı mücadele sonucu zafere ulaştı.

Yapı Yol-İş Sendikası üyesi işçiler aylarca alın terinin karşılığını alamamış, emekleri yok sayılmıştı. Gasp edilen haklarını almak için 2 Eylül günü Saraykent'teki şantiye alanında eyleme geçen işçiler, ilk günden itibaren kararlılıklarını ortaya koydu. Firma, eylemin birinci gününde işçilere ödeme sözü verdi, fakat bu söz tutulmadı. İşçiler, "Haklarımız ödenene kadar buradayız!" diyerek eylemlerine devam etti.

Eylemin ikinci gününde şantiye içerisinde basın açıklaması düzenleyen işçiler, kamuoyunu bilgilendirdi ve dayanışma çağrısı yaptı. Açıklamanın ardından firma, işçilerle görüşme talep etti, ancak bu görüşmeler de sonuçsuz kaldı. Firma talepleri karşı-

lamaya yanaşmayınca, işçiler şantiye malzeme giriş kapılarını kapattı.

Bu kararlı tutum üzerine firma geri adım atmak zorunda kaldı ve ödemelerin yarısını yaptı. Ancak üçüncü gün geldiğinde, firma yine sözünü tutmadı. Üstelik bu kez işçilere karşı daha pervasız bir saldırganlıkla karşılık verildi.

Bütün baskılara, tehditlere, oyalamalara rağmen geri adım atmayan işçiler, sonuna kadar direndi ve kazandı. Gasp edilen tüm haklar işçilere ödendi. Eylemin ve örgütlülüğün gücü bir kez daha sahada kendini gösterdi.

Gözaltılar Serbest Bırakılsın!

Antakya, Adana ve İstanbul'da Terörle Mücadele ekiplerinin gerçekleştirdiği ev baskınlarında 6 kişi gözaltına alındı.

Devrimci Öğrenci Birliği'nden Rojhat Demirdöken, İstanbul'da sabah saatlerinde, ailesiyle yaşadığı evine yapılan baskınla gözaltına alındı. Konuya ilişkin sosyal medya hesaplarından açıklama yapan DÖB, *"Faşist devletin devrimci gençliğe yönelik sindirme politikalarını reddediyor, hiçbir baskının sosyalizm yürüyüşümü- zü durduramayacağını bir kere daha söylüyoruz. Yoldaşımız Derhal Serbest*

Bırakılsın!" dedi.

Yapı Yol İş Sendikası da sosyal medya hesabından yaptığı açıklama ile bu sabah Hatay ve Adana'da yapılan ev baskınlarında Sendika Genel Başkanı Mustafa Adnan Akyol, Genel Örgütlenme Sekreteri Barış Kaya, Genel Merkez Yöneticisi Cabir Yeşildal ve sendika gönüllüleri İbrahim Dursun'un evlerinin kapıları kırılarak gözaltına alındığını açıkladı.

Sendika yaptığı açıklamada *"Deprem bölgelerinde, inşaatlarda kurlsız, güvensiz, insanlık dışı çalışma koşullarına, ücret gasplarına karşı yürüt-*

tüğümüz mücadelelerin TOKİ yöneticilerini ve aç gözlü inşaat şirketlerini rahatsız ettiğini biliyorduk.

Gözaltıların bu rahatsızlığın göstergesi olduğunu biliyor ve görüyoruz.

Sendikamıza yönelik bu saldırı, işçi sınıfı mücadelesini doğru bir şekilde yürüttüğümüzü, doğru yolda olduğumuzu gösteriyor. Kurlsızlığa ve insanlık dışı çalışma koşullarına karşı emeğin hakları mücadelesini ısrarla ve cesaretle sürdüreceğiz. Keyfi şekilde gözaltına alınan başkan ve yöneticilerimiz derhal serbest bırakılsın. İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek" dedi.

Emekçi Kadınlar (EKA) da bir açıklama yaparak Selen Reyhan'ın Antakya'da sabah erken saatlerde evine yapılan polis baskınıyla gözaltına alındığını duyurarak, *"Selen ve gözaltına alınanlar serbest bırakılsın!"* dedi.

Adana'da ve İstanbul'da gözaltına alınanların Hatay'a götürüldükleri öğrenildi.

Baskılar Gözaltılar Bizi Yıldırılmaz! Gözaltılar Derhal Serbest Bırakılsın!

Tek Çözüm Devrim

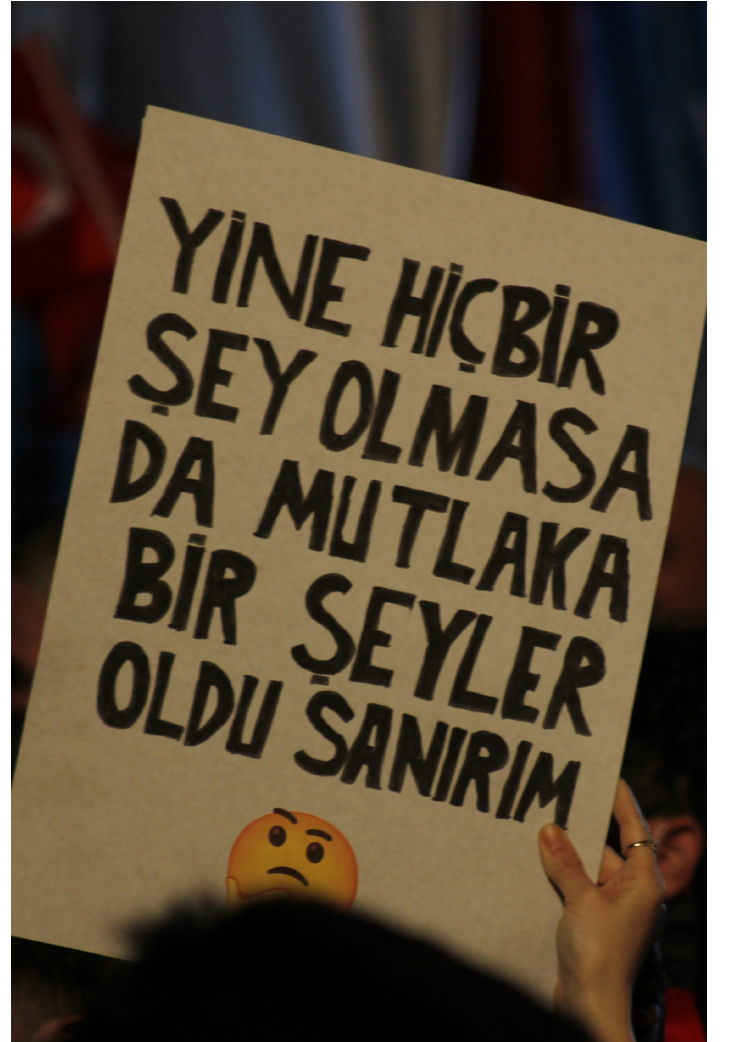
İstanbul'da CHP İl Başkanlığı'na kayyum atanmasının ardından başlayan eylemler, İzmir'de de yankı buldu. Aralarında DÖB'li öğrencilerin de bulunduğu üniversite öğrencileri 8 Eylül günü 19.00'da Alsancak Gar önünde toplanarak Kıbrıs Şehitleri Caddesi üzerinden Lozan Meydanı'na yürüdü.

Sloganlarla ulaşılan Lozan Meydanı'nda gerçekleştirilen basın açıklamasında *"Devletin yasama, yürütme ve yargı organlarının tamamen çöktüğü; sermayenin, mafyaların ve yandaşların yönettiği yeni bir yapıya dönüştüğü açıkça görülmektedir. Tüm bu gerçeklere dayanarak; demokrasinin, hu-*

kukun olmadığı, tüm haklarımızın bir bir elimizden alındığı bir ortamda, demokratik bir seçimi beklemek hayalperestlikten başka bir şey değildir diyoruz. Ve yapılan darbelere karşı tek çözümün devrim olduğuna inanıyoruz. Haklarımızı geri alana kadar, ülkemize demokrasiyi, bağımsız hukuku yeniden getirene dek savaşılmaya devam edeceğiz. Kurtuluş sokakta, sandıkta değil." denildi.

Gençler yürüyüş ve açıklama esnasında sık sık "Kurtuluş Sokakta Sandıkta Değil", "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Örgütlü Bir Halkı Hiçbir Kuvvet Yenemez", "Hükümet İstifa Halk İktidara" sloganları attı.

Eylem alkışlarla sona erdi.

“Karar Anı Yaklaşıırken”

Taylan Işık

Makalemizin başlığı bize ait değil. Sosyal reformist parti ve örgütlerin, ama özellikle de Sol Parti'nin sesi diyebileceğimiz BirGün gazetesinden alındı. BirGün'ün iki Yayın Koordinatöründen biri, Yaşar Aydın'a ait. Devamı da var başlığın. Tamamı şöyle: “Karar anı yaklaşırken, muhalefet ne yapacak?”

Bir tespit yapıyor ve yanıt bekleyen bir soru soruyor Yaşar Aydın. Tespit, karar anının yaklaştığına dair. Kesinlikle doğru ve Leninistlerin işçi sınıfına, emekçi kitlelere, devrim güçlerine sürekli işaret ettiği, hakkında sürekli uyarılar yapıp hazırlıkların tamamlanması gerektiği bir tespittir.

Şöyle demek de mümkün, Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı, ezilen, sömürülen kitleleri artık dayanma noktasının sonuna gelmiş bulunuyorlar. Dahası, Yaşar Aydın ve bir arkadaşı çok haklı olarak, sorunu Türkiye ve Kürdistan'la -elbette kendileri Kürdistan kavramını kullanmıyorlar; yerine ülke, ülkemiz kavramlarını kullanıyorlar- sınırlı tutmuyor, “eski dünya”nın yani emperyalist-kapitalist dünyanın “büyük bir gürültüyle ve etrafını yıka yıka çöktüğü”ne dikkat çekiyorlar. Kesinlikle doğrudur. Bugünkü savaşların, faşist saldırıların temelinde işte bu çöküş yatıyor. Ama aynı çöküş, dünyanın dört bir tarafında işçi sınıfının, emekçilerin,

devrimci-demokratik güçlerin “eski dünya”ya başkaldırısına da yol açıyor. Sosyal reformizmin sınırı işte bu son cümlemizdir. Sosyal reformistler, “eski dünya büyük bir gürültüyle ve etrafını yıka yıka çöküyor” dedikten sonra, politik karakterlerine uygun olarak, eklemeyi unutmuyorlar: “Yenin ne olacağı belli değil” Yani tarihin sosyalizme akışı yok. Sınıf savaşı yok. Ne Türkiye ve Kürdistan'da, ne de dünyada sosyalizm için savaşan işçi sınıfı ve emekçi kitleler var!

Peki ne var? Burjuvazi var, büyük bir gürültüyle ve etrafını yıka yıka çöken “eski dünya” var; o kadar. Peki siz niye varsınız, yeri geldiğinde “Tek Yol Devrim” (dileyen okurlarımız linke <https://youtu.be/5OFsgrJaj9Y?si=7E-EpxFkskqPXm3L8> bakabilirler; “hepsini izleyecek sabrım yok” diyenler 2.52 saniyeye bakabilirler) sloganını dilinden düşürmeyen Sol Parti ve benzerleri niye varlar?

Bir devrimci, bir sosyalist, hele de bir komünist “Dünyadaki altüst oluş, Türkiye’de Cumhuriyet tarihinin en önemli kırılması olarak yaşanıyor. Ülke, lafın gelişi değil gerçek anlamda bir kırılmaya doğru gidiyor”ken emekçi sınıflara, Kürt ve Türkiye halklarına “Tek yol devrim” demeyecek de ne zaman diyecek?

Evet, “ülke (yani Türkiye ve Kürdistan -y.n.), lafın gelişi değil,

Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı, ezilen, sömürülen kitleleri artık dayanma noktasının sonuna gelmiş bulunuyorlar.

gerçek anlamda bir kırılmaya gidiyor”; bundan şüphe yok. Tam da bu nedenle, **iki ülkede birleşik devrim pratik-politik bir mesele haline gelmiştir.** Bu koşullar, iki ülkenin işçi sınıfı, emekçi kitleleri ile devrimci güçlerine yeni bir topluma açılan ilk kapı olarak politik iktidarın fethi siyasal hedefini gösterme görevini koyar önümüze.

Birleşik devrimin toplumsal güçlerine, “lafın gelişi değil gerçek anlamda bir kırılmaya” gittiği koşullarda, bu siyasal hedefin gösterilmesi, devrimin toplumsal güçlerinin hangi çarpışmada ya da kaçınıcı çarpışmada siyasal amaçlarına varabileceklerinden; yani politik iktidarın fethini gerçekleştirebileceklerinden bağımsız bir görev olarak düşünülmeli.

Peki, **sosyal reformistler, bu koşullarda birleşik devrimin toplumsal güçlerinin önüne nasıl bir hedef koyuyorlar?** Hiçbir politik hedef koymuyorlar. Demagojiye

Burjuva sınıf egemenliğini, kapitalist sömürü düzenini ve onun siyasal iktidarı olarak dinci faşist iktidarı son bir tekmeye uçurumdan yuvarlamak yerine, iki ülkenin toplumsal devrim güçlerinin önüne "ülkeyi uçurumdan çıkarma" görevini koymak burjuva sınıfa ne büyük bir hizmettir!

başvuruyorlar, o kadar. Örneğin, düşünceleriyle Sol Parti ve cümle sosyal reformist parti ve güçleri temsil ettiğinden şüphe duymadığımız Yaşar Aydın, iş zurnanın zırt dediği yere geldiğinde, şöyle diyor:

"Ülkeyi bu uçurumun kenarından çıkaracak tek seçenek, halkın örgütlü gücüdür." Bir cümlede önümüze serilen bunca demagojiyi ortaya çıkarmayı şimdilik bir kenara bırakıp iki noktaya değinmekle yetinelim. Birincisi "uçurumun kenarına" gelen şey "ülke" filan değil, burjuva toplumdur, burjuva sınıf egemenliğidir, tekeli kapitalist düzendir. **Uçurumun kenarına gelen, yani "altüst süreci"ne giren tekeli burjuva düzenini, tekeli sermaye sınıfının egemenliğini uçurumun kenarından alıp çıkarmak ise birleşik devrimin toplumsal güçlerinin işi değil.** Burjuva sınıf ve onun siyasal iktidarı bu sorunla yeterince ilgileniyorlar; Yaşar Aydın ve cümle sosyal reformistlerin telaşına mahal yok. Birleşik devrimin toplumsal güçlerinin görevi, uçurumun kenarına gelen bu sömürü düzenine zora dayalı bir devrimle son bir tekmeyi vurup uçurumdan yuvarlamaktır.

Burjuva sınıf egemenliğini, kapitalist sömürü düzenini ve onun siyasal iktidarı olarak dinci faşist iktidarı son bir tekmeye uçurumdan yuvarlamak yerine, iki ülkenin toplumsal devrim güçlerinin önüne "ülkeyi uçurumdan çıkarma" görevini koymak burjuva sınıfa ne büyük bir hizmettir! Okur, burjuva sınıfla uzlaşmacılığın, burjuva sınıfla işbirliğinin nasıl bir şey olduğunu görmek istiyorsa sosyal reformistlerin benzer makalelerine bakabilir. Bu konuda tek yumurta ikizi gibidirler.

İkinci nokta şudur: *"Ülkeyi bu uçurumun kenarından çıkaracak tek seçenek, halkın örgütlü gücüdür"* demek, devrimin toplumsal güçlerinin önüne hiç bir politik hedef koymamaktır. "Halkın örgütlü gücü" bir politik "seçenek" değil, toplumsal devrimin örgütlü gücünü "seçenek" yerine koymaktır. Doğrusu, "Ülkeyi bu uçurumun kenarından çıkaracak tek se-

çenek" birleşik toplumsal devrimdir. Hani tam da "kırılma anı yaklaşırken" unutulduğunuz slogandaki ifadeyle "Tek Yol Devrim"dir.

Oysa, toplumsal bir devrimin bütün koşullarının mevcut olduğunu, klavyesinden devrim fışkıracak sandığınız Sol Partili Yaşar Aydın, şöyle açıklıyor:

"Ülkenin ezici çoğunluğunun iktidarla köprüleri attığı, Erdoğan ve Bahçeli'ye güvenin azaldığı, yönetime karşı memnuniyetsizliğin yüzlerden okunduğu bir dönemde, daha iyi bir çare bulunamaz. Evet, Türkiye de dünya ile birlikte bir altüst oluş sürecine girdi."

"Altüst oluş" sakızını niye çiğnediklerine geleceğiz ama önce, yukarıdaki cümleleri okuduktan sonra insanın sorası gelmez mi: "Eee, Tek Yol Devrim" demek için neyi bekliyorsunuz?"

Ama hayır! En kritik zamanda, iki ülkenin toplumsal devrim güçlerine, politik iktidarın fethi hedefini göstermek yerine burjuva muhalefet partisi CHP'nin arkasında toplanma çağrısı yaparlar. *"Muhalefetin bütünü kişisel ve grup çıkarlarının çok ötesinde*

sorumlulukla davranmak durumunda." diye demagoji yapmaları, CHP yani burjuva sınıf kuyrukçusu yüzlerini gizlemek içindir.

İşte son bir örnek: CHP İstanbul İl Yönetiminin görevden alınması üzerine elini çabuk tutan Sol Parti fırsatı kaçırmadan "tüm muhalefet güçlerini CHP ile dayanışma"ya çağırırdı. Bunlar dün de, bugün de dinci faşist iktidarın payandası olduğu kabak gibi ortaya çıkan Kılıçdaroğlu-Gürsel Tekin'li CHP'yi, "utanmadan-sıkılmadan" (TKP) destekliyorlardı.

"Ülke lafın gelişi değil gerçek anlamda bir kırılmaya doğru" giderken devrim ve politik iktidarın fethine çağrı gibi devrimci görevler yerine "CHP'nin arkasında toplanalım" çağrısı yapılmasının sebebi nedir? Bu sorunun yanıtı, çünkü "Yenin ne olacağı belli değil" ifadesinde saklı.

Ne burjuva iktidarın bir toplumsal devrimle yıkılabileceğine ne de bir halk iktidarının, devrimci-demokratik bir iktidarın, sosyalizmin kurulabileceğine inançları var.

Dolayısıyla, *"Dünyadaki altüst oluş, Türkiye'de Cumhuriyet tarihinin en önemli kırılması olarak yaşanıyor. Ülke, lafın gelişi değil gerçek anlamda bir kırılmaya doğru gidiyor."* diye tarif edilen devrimci koşulların kendilerine yükleyeceği devrimci koşullardan kaçınmak için devrimci koşullar yerine "altüst" oluş sakızını çiğniyorlar.

Yaşar Aydın'a ve Sol Parti'ye haksızlık etmemek için bu sakızın en çok da "TKP"li yazarlar tarafından çiğnediğini okura hatırlatalım.

Suwen Depolarında Sömürü, Baskı, Hakaret, Taciz...

"Ben işimi geri istiyorum. Depodaki tacizci amirler gönderilsin, baskılar son bulsun, sendikal örgütlenme engellenmesin istiyoruz. Temizlik gibi görev tanımında olmayan işlerin yapılmasına derhal son verilsin."

Günümüzde birçok ürün internet üzerinden siparişlerle alınıyor. Ünlü markaların birbiriyle yarışan reklamları, ışıltılı, şık mağazalarının, tam bir işçi cehennemi olan bir de karanlık yüzü var: Depolar.

E-ticaret üzerinden fotoğraflara bakıp bir kaç tuşla aldığımız marka ürünlerin depolarında kölece koşullarda, sağlıksız, havalandırmaz ortamda çalışma, baskı, mobing, hakaret, taciz, hak gaspları genel bir uygulama halini almış durumda.

Bunlardan biri de bir yeni ünlenen Suwen. Kadın işçiler SUWEN depolarında mobing, küfürlü konuşmalar, taciz ve kötü çalışma koşullarına maruz kalıyorlar.

Suwen depolarında çalışan ve bu koşullarla mücadele eden Bağımsız Emekçiler Sendikası temsilcisi Eda Taş, "Şirket kültürüne uyum sağlamamak" bahanesiyle işten atıldı.

Eda Taş'ın mücadelesini ve kadınların depo içinde yaşadıkları, hakaret ve tacizleri duyurmak; SUWEN Depo'da işçilere yaşatılan insani olmayan koşulları duyurmak istiyor. Suwen depo işçilerinin çalışma koşullarının değiştirilmesi için destek arıyor.

Merhaba Eda, öncelikle geçmiş olsun. SUWEN Depo'da işçilerin ama özellikle kadın işçilerin yaşadığı sorunlardan bahseder misin?

Merhabalar, bahsedeyim. Depo içinde sürekli küfürlü konuşmalara şahit oluyorduk. Yönetim özel hayatlarımıza kadar müdahale ediyor. Devamlı depoda çalışan erkekleri daha üstün görüyorlar, onlara daha kolay, daha hafif işleri verip kadınlara yere mop yapmak, iş yerindeki çöpleri taşıtmak gibi birçok temizlik işi yaptırıyorlar. Ayriyeten depo içinde çalışan kişi ve kişilerin kadın işçileri tehdit etmesi de mümkündü. İşler hu raddeye gelene kadar her şeyi görmezden geliyorlar ama bir hatan olursa bu hatanın bedelini çok kötü şekilde ödetiyorlar. İşçileri ezmek, tehdit etmek gibi veya iş ahlakına dair hiç bir şey olmaması, özellikle kadınlara yönelik olan baskılar... Bunlara dur demeye çok çalıştım. Kadınların bir çoğu bu duruma sesiz kalıyor çünkü bazısı çocuğuna bakmakla yükümlü, bazısı ailesine. Birçok kadının bu zorluğunu bildikleri için de istedikleri gibi üstlerine gidiyorlar. Çünkü biliyorlar ki çalışabilmek için her şeye sesiz kalmak zorundalar.

Çok kötü koşullar bunlar. Sen tüm bu koşullara itiraz ettiğin için mi işten çıkarıldın?

İşten atılma sebebim, onların gerekçesiyle, işe gidememiş olmamdı. Ama aslında bu sebepten atılmadım, çünkü ben gidemeyeceğim bilgisini vermiştim.

Vermediğimi öne sürdüler. Asıl olarak ben işten sendika temsilcisi olduğum ve depo içerisindeki işçilerin haklarını savunmaya çalıştığım için atıldım.

Bize biraz SUWEN Depo'daki çalışma koşullarından bahseder misin?

Çalışma koşulları kötüydü. İşyeri yemekhanesi havalandırmazdı. Ben bunu sorduğum havalandırma olduğu söylendi ama yoktu. Nefes almakta zorlanarak yemek yiyorduk, ayriyeten lağım kokusu ve başka kötü kokular da vardı. Bunlarla ilgilenmiyorlardı, söylememize rağmen böyle bir durum olunca asla gelmiyorlardı. Depoda çalışan bir abla vardı, kahve çay vb şeyleri ondan istiyorlardı. Ama onun işi depoda çalışmaktı, artı bir iş yaptırıyorlardı. Yine o ablanın da ihtiyacı olduğu için bu duruma sessiz kaldığını belirtmek isterim. Ayrıca işçi sağlığı ve güvenliği önlemleri de yoktu. Yetkililer hiç bir şekilde ilgilenmiyorlardı.

Peki SUWEN Depo yönetiminden taleplerin, talepleriniz neler?

Ben işimi geri istiyorum. Depodaki tacizci amirler gönderilsin, baskılar son bulsun, sendikal örgütlenme engellenmesin istiyoruz. Temizlik gibi görev tanımında olmayan işlerin yapılmasına derhal

son verilsin. Anayasal hak olan eylem hakkımı sendikam Bağımsız Emek-Sen ile birlikte SUWEN Genel Müdürlük, depo ve SUWEN mağazaları önünde eylemler yapacağımızı bilmelerini isterim. Yasal hakkımı kullanacağımı belirtmememe rağmen bana gönderilen cevap metninde sözde "marka değeri" hikayesi ile tarafıma dava açılacağını ilettiler. Bunu da bana karşı "tehdit" olarak kullanıp beni korkutarak anayasal hak olan eylem yapma hakkımı engelleme amaçlanmaktadır. Yine TCK 118 ile Anayasa 51,53 ve 90. maddelere aykırı hareket ederek emsal kararlar olmasına rağmen hukuki yolu kullanmam engellenmeye çalışılıyor. Sanki SUWEN Şirket kanunları, Türkiye Cumhuriyeti iş kanunu ile yasalarının üstünde gibi algı oluşturmaya çalışan şirket avukatına ve SUWEN yönetimine karşı hem yasal hem fiili hem de hukuki tüm yolları kullanacağımı bilmenizi isterim.

Son olarak buradan hem SUWEN yönetimine hem de bu röportajı okuyacak işçilere vermek istediğin mesaj var mı?

Depo içindeki yöneticilere söylemek istediğim şey kadınlardan uzak durmaları, onları aşağılamamaları, kadınlara her şeyden önce saygı duymaları, kadınların özel hayatlarına karışmamalarını istiyorum. Depo içinde çalışan işçilere de bu durumlara karşı sessiz kalmamalarını, hiçbir şeyden korkmadan haklarını savunmalarını, hiçbir yetkilinin onları ezmelerine, küfürlü konuşmalarına izin vermemelerini ve bu yaşadığım olayda bana destek olmalarını istiyorum.

Kadınlara yönelik uygulanan her türlü şiddetin, tacizin, mobing'in karşısında; tacize, baskı ve zorbalıklara maruz kalan tüm kadınların yanındayız. SUWEN Depo işçileri yalnız değil, Eda Taş yalnız değil! SUWEN'i taciz ve mobing'i sonlandırmaya, işçilerin hakkını teslim etmeye ve kadın işçilerin sesine kulak vermeye çağırıyoruz!

Sınıfın Yarısı Eksikse Mücadele Eksiktir

Arif İşçi

Kapitalist toplum tüm kurumları ile çöküyor. Bu çöküş öylesine derin ki, yönetenler bu dağılmayı engellemek için yoğun bir saldırı içindeler. Öyle ki bu saldırılar her türlü araçla yapılıyor; bazen ekonomik, bazen yasak...

Durum her geçen gün daha da ağırlaşıyor. Ve bu ağır koşullar yetmezmiş gibi, şimdi yeni saldırıların başladığı bir dönemden geçiyoruz. Bu yoğun saldırılara karşı elimizdeki tek araç örgütlülüğümüzdür ve biz bu aracı daha da güçlendirmek durumundayız.

Bunu yaparken tüm ezilen ve sömürülenlerin ulusal, cinsel, inançsal hiçbir ayrımı olmadan örgütlenmeliyiz ve bizim yapacağımız tek ayırım, sınıfsal ayırım olmalıdır. İnsanları dini, dili, ırkı, rengi ve cinsiyetine değil; hangi sınıfa mensup olduğuna, ezen mi yoksa ezilen mi olduğuna bakarak örgütlenmeliyiz.

Herkes önce işçi sınıfı kardeşlerini örgütleme ile yükümlüdür; hem de bunu hiçbir ayrıma girmeden yaparak. **Madem ki amacımız işçi sınıfının iktidarı, o vakit sınıfın yarısı olan kadın işçileri örgütlemek de şart; yalnızca kadınların birbirlerini örgütlemesi beklenemez.** Kadınlar olmadan sınıfın örgütlenmesi eksik ve yarım kalacağından, kadın işçilerin örgütlenmesinin her sınıf bilinçli erkek işçinin de görevi ve sorumluluğu olduğu akıldan çıkarılmadan işe girilmelidir.

Genelde işçi sınıfı, özelde de kadın işçiler yoğun bir saldırı altındadır. Bu nedenle de **kadın işçilerin örgütlenmesi acil bir gündem olarak önümüzde duruyor.** Çifte sömürülmeleri yetmezmiş gibi, bir de katlediliyorlar. Bu sömürünün ortadan kaldırılması ve katliamların önüne geçmenin yega-

ne yolu sınıfın iktidarındır. Sınıf iktidarı için ise sınıf örgütlenmesi gerekir. Sınıf, her iki cinsin toplamı olduğuna göre, **kadın işçilerin örgütlenmesi için önce tüm erkek işçilerin en yakınındaki kadın sınıfaşlarından başlayarak kadınları örgütlemesi gerekmektedir.**

Kapitalist toplumda, daha doğru bir tanımla özel mülkiyetin egemen olduğu bütün toplumlarda, kadınlar hep baskı altında tutulmuş ve ekonomik olarak zor durumda bırakılmıştır. Kadınlar kapitalist toplumda hep yok sayılmış ve hayata dezavantajlı başlamak zorunda kalmışlardır. Bu nedenle kadınların örgütlenmesinin, kadın yoldaşlarımızla birlikte biz erkek işçilerin de görev ve sorumluluğu olduğu akıldan çıkarılmadan işe girilmelidir.

Sınıfın yarısı eksikse mücadele eksiktir. Eksik mücadele ile de başarıma imkanı yoktur. Biz başarmak istiyorsak, ki istiyoruz, o zaman vakit yitirmeden sınıfın yarısı olan kadın işçileri örgütlemek için harekete geçmeli, burjuvaziye karşı sınıfın tamamını ayağa kaldırmalı mücadeleye girişmeli ve zamanı dolmuş olan kapitalist sınıfı tarihinin çöplüğüne göndermeyi başarmalıyız.

Ya da bunları yapmayarak ezilmeye, sömürülmeye, her gün hayattan kovulmaya devam ederiz.

Ya biri ya diğeri... Ya sınıfı ayımsız örgütler ve mücadele ederiz ya da sömürülmeye devam ederiz. Çünkü bunun ortası yoktur. Ya burjuvazinin iktidarında ezilmeye devam ederiz ya da mücadele ederek bu iktidarı yıkar, işçi sınıfının iktidarını kurar ve özgürlükler dünyasını kadın erkek işçiler birlikte inşa ederiz.

Kuyu Tipi Hapishaneler Kapatılsın

ÖHD Yönetim Kurulu üyesi Av. Şevin Kaya, "yüksek güvenlikli" olarak adlandırılan hapishanelerde mahpusların günde sadece bir saat açık havaya erişebilmesi gibi uygulamaların tecrit sistemini derinleştirdiğine dikkat çekti ve bu yeni tip tecrit hapishanelerin kapatılması çağrısına destek verdi.

ÇHD Ankara Şube Başkanı Av. Murat Yılmaz, "ağırlaştırılmış tecrit sistemi" olarak nitelediği bu hapishanelere her geçen gün yenilerinin eklendiğine dikkat çekerek "Kuyu tipi hapishaneler kapatılmalı, yenilerinin yapılması durdurulmalı, tecrit içindeki mahpuslar diğer hapishanelere sevk edilmeli, açlık grevindeki ve ölüm orucundaki mahpusların talepleri karşılanmalıdır" dedi.

TAYAD adına Ferdi Sarıkaya, kuyu tipi hapishanelerde açlık grevi ve ölüm orucunda olan tutsaklar hakkında bilgi verdi. Tecrit sorununun tüm toplumu ilgilendirdiğini kaydeden Sarıkaya, siyasal iktidarın kendisi gibi düşünmeyen herkesi gönderebileceği bu yapıların kapatılması gerektiğini dile getirdi.

MED TUHAD-FED adına Şirin Altay da kuyu tipi hapishaneler bir an önce kamuoyunun gündem başlıklarından biri haline dönüştürülmediği takdirde insanların hayatlarını kaybettiği günlerin yaklaştığını ifade etti; ceza infaz kurulları eliyle yaratılan hak ihlallerini de vurguladı.

SES Eş Genel Başkanı Sıddık Akın, Türkiye ile benzer nüfuslara sahip Almanya'da 60 bin ve Fransa'da 80 bin tutsak olmasının başlı başına bir gösterge olduğunu belirtti. Hasta tutsakların ve hapishanelerdeki sağlık emekçilerinin yaşadığı hak ihlallerinden de söz eden Akın, "Bu hapishaneler düşünceye tecrit uygulama merkezleridir. Yapılan, mahpuslarla birlikte toplumun düşüncelerinin tecrit edilmesidir. Yapılması gereken ise toplumsal sağlık ve iyilik halini geliştirecek adımlar atılmasıdır" dedi.

Konuşmaların ardından basın toplantısı sona erdi.

TTB, TTB İnsan Hakları Kolu, TİHV, İHD, ÖHD, ÇHD, TAYAD, MED TUHAD-FED ve SES S tipi, Y tipi ve yüksek güvenlikli olarak adlandırılan hapishanelerde yaşanan hak ihlallerine dikkat çekmek ve Türkiye'nin uluslararası yükümlülükleri doğrultusunda bu hapishanelerin kapatılması çağrısını yinelemek amacıyla 4 Eylül günü TTB'nin Ankara'daki Genel Merkezinde bir basın toplantısı düzenledi.

Ortak açıklamayı Dr. Alpay Azap okudu. Dr. Alpay Azap bu yeni tip hapishanelerin fiziksel özelliklerine değinerek, tutsaklarla kurulan iletişimin megafon ve buton ile sağlanmasını mekanikleşme/insansızlaştırma yönteminin bir parçası olduğunu vurguladı.

"Kuyu tipi hapishanelerde uygulanmakta olan uzun süreli ve kesintisiz izolasyon, insan sağlığı üzerinde geri dönüşümü mümkün olmayan birçok tahribata yol açmaktadır. Psikiyatrik rahatsızlıklar yaratmasının yanı sıra hücre tipi infaz sistemi; kısa, orta ve uzun vadede dar, küçük ve güneş ışığı almayan bir alanda, yeterince hareket edemeden sürdürülen bir yaşama; kas-iskelet sistemi hastalıkları, diyabet, hipertansiyon, kanser başta olmak üzere bedensel hastalıklara neden olmakta, çoğu mahpus hapishanedeki yaşamını ağır hasta olarak sürdürmek zorunda kalmaktadır." diyerek bu hapishanelerin tutsaklar üzerinde yarattığı etkiyi anlattı. "Bu hapishanelerin gerek mimari yapıları gerekse de şehir dışında inşa edilmeleri bir tesadüf değildir. Yerleşim yerlerinden uzak ol-

malarıyla avukat ve yakınları ile ziyaret ve iletişimlerinin azalması hedeflenmiştir." denilen açıklamada bu tecrit ve izolasyonun buralarda görev yapan tüm personelin ve ailelerinin de toplumdan izolasyonuna neden olduğu hatırlatıldı.

"Bu tip hapishaneler yalnızca mahpusların ruhsal, bedensel, sosyal sağlıklarını bozmakla kalmayıp, siyasal erkin tüm toplumsal dinamikleri kontrol, yönetme ve bir cezalandırma biçimi olarak kullanılmaktadır." denilerek insan haklarının hukukun üstünlüğü ilkesi ile güvence altına alındığı, adil yargılamanın sağlandığı demokratik bir ülkede ve siyasal bir iyilik halinde yaşamamız durumunda hapsetmenin bir yönetim tekniği olmaktan çıkacağını, herhangi bir hapishaneye dahi gerek kalmayacağı belirtildi.

Açıklamanın ardından ilk sözü, **TİHV Başkanı Dr. Metin Bakkalcı** aldı. Türkiye'de 2005 yılında 55 bin olan tutsak sayısının 2025 itibarıyla 420 bine dayandığını aktararak, bu sayının yaklaşık 30 bininin "yüksek güvenlikli" denilen hapishanelerde olduğunu söyledi.

İHD Eş Genel Başkanı Hüseyin Küçükbalaban, kuyu tipi hapishanelerin yıllardır süren hak ihlallerini daha da artırdığını belirtti. TTB, TİHV ve İHD'nin 31 Mayıs 2024 günü kamuoyuyla paylaştığı raporu hatırlatan Küçükbalaban, açlık grevindeki tutsakların taleplerinin karşılanması ve bu hapishanelerin kapatılması çağrısı yaptı.

Yaptığımız İşi Ciddiye Alma

Vefa Serdar

İlk olarak 2004 yılı Yeni Evrede Mücadele Birliği Dergisi 7. sayısında yayınlanan bu kadro yazısı, Vefa Serdar'ın ölümsüzleşmesinin ardından yayınlanan Zor Zamanların Devrimcisi kitabından alınarak yayınlanmıştır.

Yeri geldiğinde hepimiz şunu söylüyoruz: "Biz devrim yapacağız" ya da "Devrim Biziz Biz Devrimiz". Bunlar kuşkusuz iddialı sözler ve elbette **bizler iddialı olmayı her koşul altında sürdürmeliyiz**. Bugün devrim konusunda iddiasını sürdürmeyen sadece ve sadece sosyal reformistlerdir. Oportünistler bile söz düzeyinde de olsa devrimi hedeflediklerini söylüyorlar. O halde bu konuda bizi onlardan ayırt edecek olan nedir? Daha üst perdeden konuşmak mı yoksa söylediğini tüm engelleri aşarak yapmak mı?

Marx bir yerde "bir insan hakkında değerlendirmede bulunurken onun kendisi hakkında söylediklerinden çok yaptıklarına bakmak gerekir" der; çünkü birincisi her zaman bizi yanılgılı sonuçlara götürür. Kıyaslamalarda insan farkında olmadan kendi durumunu abartabilir. Oysa daha ne kadar çok yapmamız gereken şey olduğuna şöyle bir baktığımızda hiç kimsenin kendisini dev aynasında görmemesinin gerekliliği daha iyi anlaşılır.

Yaptığımız İşin Öneminin Farkına Varmak

Yaptığımız işin üzerinde ciddiyetle durmak, hiçbir işi yarım bırakmamak, mutlaka sonuçlandırmak için, öncelikle yaptığımız işin öneminin farkında olmamız gerekiyor. **İşçi sınıfı ve emekçi halklar önünde tarihsel bir sorumluluğa sahip olduğumuzu tam anlamıyla bilince çıkarmadan, işin ciddiyetinin farkına varamayabiliriz**. Örneğin bir yere propaganda çalışması için mi gidiyoruz, eğer orada sadece konuşmuş olmak için konuşursak, günah çıkarma misali bir iki şey söyleyip geçerse başarılı olamayız. Tam tersine, onların tüm duygu ve düşüncelerine nüfuz etmeli, onları büyülenmişçesine kendi etkimiz altına almalıyız. Evlerine gittiğimiz insanları yüreklerinden yakalamalı, onlar için en can alıcı sorunları hemen bulup çıkarmalı ve Geçici Devrim Hükümeti'nin bu tür sorunları nasıl çözeceğini onlara sabırla anlatmalıyız.

Bütün bunları yapabiliriz, yeter ki bunun bizim tarihsel sorumluluğumuz olduğunu bilelim. Yeter ki, bizim o insanlara anlattığımız hiçbir şeyin boşa gitmediğini, bunların hepsinin devrimi mayaladığını akıldan çıkar-mayalım.

Bunu ancak yaptığımız işe yo-

ğunlaşarak başarabiliriz. Hangi alanda, hangi çalışmayı yapıyor olursak olalım. Kafamızın başka yerde olmaması gerekir. Kafamızı hiçbir zaman gereksiz şeylerle meşgul etmemeli, kendimizi işimize vermeliyiz.

İyi Örnekler Yaratmak

Yaptığımız işi ciddiye alma konusunda kötü örnek bir hayli çok. En basitini söylediğimizde abartı yapmadığımız daha iyi anlaşılacak: derginin baştan sona okunmuyor oluşu bile sorunun vahametini göstermeye yeter. **Yoğun bir emekle hazırlanan dergimizin kendi yoldaşlarımız tarafından büyük bir dikkatle, her satırında ne olduğu merak edilerek okunması gerekir**.

Kendi emeğine, kolektif emeğe yabancılaşmış olan birisi büyük iddiaların sahibi olamaz... Çalışmalarda kimi zaman dikkatimizi çeken, daha çok "dostlar alışverişte görsün" mantığıyla yapılan çalışmaların verimsiz olduğu, sonuç alıcı olmadığı... Bir işi tam anlamıyla özümseyip, önemini kavrayıp yapmak yerine, sadece memur zihniyetiyle işi kotarmaya yönelik yapmak arasında dağlar kadar fark vardır. Çalışmayı severek, isteyerek yapmaktan çok, gönülsüzce, isteksizce yapmak, "niye yapmadın?" denilmesin diye yapmak o çalışmayı hem verimsiz kılar hem de değersizleştirir.

Bir diğer kötü örnek, üstünkörü, özensiz çalışmaktır. Başlanılan işin bitirilmesi, yapılması gerekenin zamanda yapılmayıp ertelenmesi, salıpatı yapılmasıdır. Onca emek kaybı, zaman kaybı ve sinirlerin yıpranmasına rağmen bir işin halledilememiş olmasından daha kötü bir şey yoktur.

Bir orkestra titizliğiyle çalışılsa, bir kişi her işi birden yapmaya çalışmak yerine iyi bir görev bölüşümü yapılsa ve her parça iyi bir şekilde denetlense hiçbir şekilde olmayacak sorunlar, iş kendiliğindenciliğe, bilinen deyimiyle "ortaya" bırakılınca, yapılmadan yüzüstü kalabiliyor. Sonuçta belki bir kişi başarısızlığın tüm sorumluluğunu alıyor, ama bu, sorunu ortadan kaldırmaya yetmiyor.

Planlı Programlı Çalışma

Kimi zaman yapılan çalışmada sonuç alamamanın nedeni iş bilememek, acemilik, tecrübesizlik vb. olurken, kimi zaman da her yere birden yumruk atmaya çalışmak; belli bir işe yoğunlaşıp sonuç alabilecekken dağınık ve plansız çalışmak olabiliyor. Bunu hissettiğiniz anda yapmamız gereken çok genel de olsa bir program yapmak, günü planlamaktır. Bu şekilde her yere birden yetişmeye çalışmak, dağınıklık son bulabilir. Aslında her şeye yetişmek için yeterince zaman var. Önemli olan ufak tefek işlerle heba olan "kayıp zaman"ı bulabilmek ve iyi değerlendirmektir. Şöyle bir düşündüğümüzde gün içinde böyle çok "kayıp zaman"ımız olduğunu göreceğiz.

Yaptığımız işi ciddiye almanın yolu planlı ve programlı çalışmaktan, zamanı iyi kullanmaktan geçiyor. En önemlisi de başaracağımıza olan inançtan, zaferin bizim çalışmalarımıza bağlı olduğunu bilmekten. Devrim dünyanın en ciddi, en çok sorumluluk isteyen işlerinden biridir. Ciddi ve planlı bir çalışma yürütmeden ona önderlik edilmez. Bunu yapmak zorundayız.

Filistinli Kadınlarla Mücadelemiz Ortak

İstanbul, Eskişehir, Antakya başta olmak üzere 17 ilde kadınlar 6 Eylül günü "Soykırıma ve İşgale Direnen Filistinli Kadınlarla Mücadelemiz Ortak! İsrail'e Tam Ambargo!" çağrısıyla sokağa çıktı.

Tüm illerde okunan ortak basın metninde "Biz kadınlar, soykırımın ve siyonist işgalin karşındayız! Ablukaya direnen Gazze'de zeytin ağaçları yeniden yeşereceğe dek, portakal çiçekleri açana dek dilimizden Filistin'i düşürmeyeceğiz. Bugün buradan, bu meydandan Filistin'de ve tüm dünyada direnen kadınların mücadelesine ses veriyoruz!" dendi.

Filistin halkının yüz yılı aşkın süredir siyonist işgale, etnik temizliğe, yerleşimci sömürgecilığe ve ırk ayrımcı rejime karşı onurlu direnişini sürdürdüğü, bugün de kitlik ilan edilen Gazze'de yüzlerce insan açlıktan ölüyor, bir torba un almak için ölüm tuzağına dönüşen dağıtım noktalarına gidenlerin kurşuna dizildiği söylendi.

Kadınların İsyanı Sokakta Büyüyor

5 Eylül akşamı İzmir Bornova Küçükpark'ta Kadın Cinayetlerini Durduracağız, Genç Feministler Federasyonu ile birlikte Emekçi Kadınlar da alandaydı. Yürüyüş ile başlayan eylem, Küçükpark Meydanı'nda yapılan açıklama ile devam etti.

Eylemde, Hilal'in Boğaziçi Üniversitesi'nde çocuk işçi olarak çalışırken eski erkek arkadaşı tarafından silahla öldürüldüğü, failin 24 suç kaydına rağmen serbestçe dolaşabildiği vurgulandı. Ayrıca, bir gün sonra Mersin'de Hira'nın bir erkek tarafından arabada silahla vurularak katledildiği de hatırlatıldı.

Kadın örgütleri, "Katilleri değil, kadınları koruyun!" sloganıyla, tepkilerini dile getirdi. Eylemde Emekçi Kadınlar adına söz alınarak "Her gün bir kadın daha erkek şiddetiyle katlediliyor. Kadın cinayetleri bu dinci-gerici düzenin alameti farikasıdır. Ve biz bu çürümüşlüğe karşı susmuyoruz, sinmiyoruz, teslim olmuyoruz. Kadınlar öldürülüyor çünkü bu sistem kadın

Soykırım tüm bir halkı hedef alsada bu saldırılarda katledilenlerin %70'ini kadınlar ve çocukların oluşturduğu, binlerce kadın ve kız çocuğunun kalıcı olarak engelli hale geldiği, tacize, tecavüze, erkek şiddetine, çıplak aramaya maruz kalan Filistinli kadınların başvuruabilecekleri bir mekanizma ya da sığınabilecekleri güvenli bir alan olmadığı hatırlatıldı.

"Bugünlerde 50'yi aşkın gemiyle yola çıkan Sumud Filosu İsrail'in Gazze'ye uyguladığı ablukayı kırmaya çalışırken biz de sokaktayız." diyen kadınlar, Siyonist işgal devletinin iki yıldır Filistin halkını hedef alan soykırım saldırılarına karşı somut yaptırım uygulanmasını talep etti.

"İsrail'e Tam Ambargo"

Barışa İhtiyacım Var Kadın İnisiyatifi'nin çağrısıyla Taksim Tüneli'nde aralarında Emekçi Kadınlar'ın (EKA) da bulunduğu çok sayıda kadın örgütü, demokratik kitle örgütlerinden kadınlar, 6 Eylül günü "İsrail'e Tam

Ambargo" şiarıyla Beyoğlu Tünel Meydanı'nda buluştu.

Emekçi Kadınlar (EKA) da katıldığı eylemde kadınlar Tünel Meydanı'nda toplanarak sloganlarla Şişhane Meydanına yürüdü.

Barışa İhtiyacım Var Kadın İnisiyatifi adına basın açıklamasını okuyan Hazan İlik, kadınlar soykırım koşullarında direnirken siyonist İsrail'in Filistin'i, Suriye'yi, Lübnan'ı, Yemen'i ve İran'ı hedef alan saldırılarını "kadınları özgürleştirme" kılıfıyla servis ettiğini, tüm bölgeyi savaşa sürükleyen suçlarını temize çekmek için kadın mücadelesini araçsallaştırmaya çalıştıklarını belirterek "Bu siyonist propagandayı tüm dünyada sınırları aşan kadın dayanışmamızla yerle bir ediyoruz. Erkek egemen sisteme, yerleşimci sömürgecilığe, soykırıma ve işgale karşı direnen kadınlarla mücadelemiz ortaktır" dedi.

İsrail'in küresel destekçilerinden aldığı güçle Filistinlileri oradan oraya sürmesinde, sürdürdüğü yollarda katletmesinde, insan saymamasına, pogromlara ve ırkçı saldırılara maruz kalan Rum, Ermeni, Yahudi kadınlara değinen İlik, "Mahsa Amini isyanıyla sokaklara dökülen İranlı kadınların, Rojava'da kazanımlarını savunan Kürt kadınların, IŞİD ve selefi çetelerin soykırımına direnen Ezîdî kadınların, HTŞ'nin ve güdümündeki cihatçı çetelerin soykırım saldırılarına direnen Alevi kadınların ve iki yıldır siyonist işgale ve soykırıma direnen Filistinli kadınların direnişi aynı mücadele hattında ortaklaşıyor" dedi.

Kadınlar, Filistin halkıyla dayanışmayı büyütme çağrısında bulunarak eylemi sloganlarla sonlandırdı.

bedenini bir eşya, kadın iradesini bir tehdit, kadının varlığını ise düşman olarak görüyor. Devletin aile yılı masalıysa kadınları korumuyor aksine onları aile içinde şiddete, tacize, ölüme terk ediyor. Yaşamlarımız çalınıyor, var oluşumuz engelleniyor. Boğaziçi'nin kayyum rektörü ise sıra arkadaşlarımızı protestolarda barındırmazken, kampüslerde fail barındırmakta bir sorun görmüyor." denildi.

DEÜ yönetimi tarafından tacizci akademisyen Mücahit Bora'nın korunduğu, tacize uğrayan öğrencilerin susturulmaya çalışıldığı, fillerin korunduğunu vurgulayan kadınlar sistemin kendi yarattığı faileri koruma ve aklama paniğine düştüğünün altını çizdi.

Konuşmaların ardından eylem, sloganlar ve zılgıtlarla sona erdi.